

Arrest

nr. 98 212 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger van Bangwa origine te zijn. U werd geboren op (...) te N.. Op 1 oktober 2010 was u met een aantal vrienden hier aan het drinken bij een drankwinkel toen een onbekende u vroeg om pamfletten van de Anglofone afscheidsbeweging Southern Cameroons National Council (hierna SCNC) te verspreiden. Op het moment dat u en uw vrienden deze pamfletten aannamen om ze te bekijken passeerden militairen die jullie beschuldigden van het verspreiden van propaganda van de SCNC. U en uw vrienden werden mishandeld en meegenomen naar de gevangenis van B.. U werd drie dagen vastgehouden totdat uw oom, N. P., u op borgtocht vrij kreeg. U kende daarna geen problemen meer tot 1 oktober 2011. Die dag liet u zich overtuigen om pamfletten van de SCNC te verspreiden door een leraar, meneer B.. U werd wederom opgepakt door de politie en mishandeld. U werd opnieuw naar de B.-gevangenis gebracht. Uw oom probeerde

u opnieuw vrij te kopen maar dit maal werd borgtocht geweigerd omdat u zich niet aan de voorwaarden van uw vorige borg van 2010 zou hebben gehouden. U bleef in de gevangenis tot 29 oktober 2011. In de nacht van 29 oktober 2011 werd u door een bewaker naar buiten gebracht. Uw oom had de bewaker omgekocht en stond u op te wachten. Jullie vertrokken naar Douala waarna uw oom via een vriend, D. O., uw vertrek uit Kameroen regelde. Op 3 november 2011 verliet u Kameroen en op 4 november 2011 kwam u in België aan. Op 7 november 2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende stukken voor: uw geboorteakte; een brief, gedateerd op 4 juni 2012, van de voorzitter van de SCNC in M. die uw asielrelaas bevestigt; een convocatie gericht aan uw echtgenote; twee facturen van uw handel in Kameroen en een medisch attest van Dr. Schellens, gedateerd op 28 juni 2012, betreffende uw bezoek aan de Free Clinic in Brussel.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, in het bijzonder in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet worden overwogen wat volgt:

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde geen politiek lidmaatschap te hebben en geen politieke activiteiten ontwikkeld te hebben in Kameroen (CGVS gehoorverslag p. 7, 10). U zou enkel tweemaal SCNC-pamfletten verspreid hebben, op 1 oktober 2010 en 1 oktober 2011. U zou door de autoriteiten van Kameroen gepercipieerd worden als een aanhanger van de SCNC (CGVS gehoorverslag p.6).

Echter dienen vragen gesteld te worden bij uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie op 1 oktober 2010 en daaropvolgende vrijlating.

Zo stelde u dat u op 1 oktober 2010 met twee vrienden, A. en E., bier aan het drinken was toen een onbekend iemand u SCNC-pamfletten toestopte en dat u op dat moment werd opgepakt door militairen. Na drie dagen zou u op borgtocht vrijgelaten zijn (CGVS gehoorverslag p.6). Gevraagd of u na uw vrijlating nog contact heeft gehad met uw vrienden A. en E. antwoordde u ontkennend omdat u naar eigen zeggen hun telefoonnummer niet had (CGVS gehoorverslag p.6). Dat u na uw arrestatie geen enkel contact meer zou hebben gehad met de twee vrienden die samen met u opgepakt zouden zijn komt weinig geloofwaardig over. Gevraagd of u na uw arrestatie voor feiten in beschuldiging werd gesteld gaf u aan dat u dit niet wist maar dat u werd vastgehouden omdat ze u zagen als een SCNC'er (CGVS gehoorverslag p. 6). U kon verder enkel zeggen dat uw oom uw borg betaald had (CGVS gehoorverslag p. 6). Gevraagd wat er in het borgdocument stond gaf u opnieuw aan hier niets over te weten (CGVS gehoorverslag p. 7). Uw gebrek aan kennis over uw inbeschuldigingstelling en borg doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er op 1 oktober 2010 vijf SCNC-militanten te Oku werden gearresteerd. Ook zou er een arrestatie hebben plaatsgevonden in Nkambé en Tiko. Nergens in de beschikbare bronnen melding wordt gemaakt van aanhoudingen van SCNC-militanten in M. op 1 oktober 2010. Bovenstaande vaststellingen doen twijfelen aan de andere door u aangehaalde vervolgingsfeiten die een gevolg zouden zijn van uw eerste arrestatie.

Zo kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie op 1 oktober 2011.

U zou enkel éénmaal SCNC-pamfletten uitgedeeld hebben in M. op 1 oktober 2011 (CGVS gehoorverslag p. 7, 10). U zou op diezelfde dag gearresteerd zijn en een maand zijn vastgehouden in de gevangenis van B. omdat u borg werd geweigerd (CGVS gehoorverslag p. 6). Gevraagd naar wat er met andere gearresteerden gebeurd is stelde u dat sommigen vrijgelaten werden op borg en anderen niet (CGVS gehoorverslag p. 8). Gevraagd naar de reden waarom u borg werd geweigerd stelt u dat dit is omdat u zich niet aan de voorwaarden van uw borgstelling na uw eerste vrijlating op 4 oktober 2010 gehouden zou hebben (CGVS gehoorverslag p.6). Evenwel verklaarde u na uw eerste arrestatie op 1 oktober 2010 en voor uw tweede arrestatie op 1 oktober 2011 geen problemen meer gekend te hebben en gewoon u leven te hebben verdergezet (CGVS gehoorverslag p.7). Gevraagd of u dan niet gezocht werd na het schenden van de borgvoorwaarden na uw eerste arrestatie gaf u aan dat er van u verwacht werd dat u zich zou aanmelden bij de politie (CGVS gehoorverslag p. 10). Het feit dat men niet actief naar u op zoek was valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u voor lange tijd naar de gevangenis zou moeten (CGVS gehoorverslag p. 6). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat er nergens in de beschikbare bronnen melding wordt gemaakt van aanhoudingen van SCNC-militanten in M. op 1 oktober 2011. In B. werden die dag wel 136 mensen opgepakt voor hun participatie aan een ongeautoriseerde demonstratie. Op 4 oktober 2011 werden zij allen vrijgelaten op borg (zie informatie administratieve dossier).

Tenslotte kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent de reden van uw vlucht uit uw land van herkomst.

Zo dient opgemerkt dat u niet weet of u van iets in beschuldiging werd gesteld. U verklaarde geen beroep op een advocaat te hebben gedaan om iets te weten te komen over uw zaak. Evenmin heeft u weet van een eventuele rechtszaak tegen u (CGVS gehoorverslag p. 8). Gevraagd of u nu nog gezocht wordt antwoordde u dat een bewaker gezegd zou hebben dat er een opsporingsbevel tegen u was (CGVS gehoorverslag p. 8) Op de vraag of iemand dat opsporingsbevel ooit gezien heeft antwoordde u ontkennend (CGVS gehoorverslag p. 8). Op de vraag waarom u besloot te ontsnappen uit de gevangenis stelt u dat men u gevangen zou houden (CGVS gehoorverslag p.8). Gevraagd hoe u dit wist antwoordt u dat de bewakers dat zeiden (CGVS gehoorverslag p.8). Gevraagd of u nog andere aanwijzingen had stelt u dat uw oom geprobeerd had om borg aan te vragen maar dat dat geweigerd werd (CGVS gehoorverslag p.8). Op de vraag dat het feit dat borg geweigerd wordt niet automatisch betekent dat u een lange gevangenis straf moest ondergaan komt u niet verder dan te stellen dat Zuid-Kameroeners die meedoen met de SCNC naar de gevangenis worden gestuurd en daar gedood kunnen worden (CGVS gehoorverslag p. 8). Ten gevolge uw beperkte en vage verklaringen kan u niet aannemelijk maken dat u een lange gevangenisstraf zou moeten uitzitten omwille van het niet naleven van borgvoorwaarden na uw eerste vrijlating.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of

dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u vooreerst een brief neer van de voorzitter van de SCNC in M. die uw asielrelaas zou bevestigen. Deze brief heeft ontegensprekelijk een gesolliciteerd karakter zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen (CGVS gehoorverslag p. 5) Bovendien strookt de inhoud van de brief niet met de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Zo vermeldt de brief dat er zware aanklachten ('criminal charges') tegen u hangende zijn wegens illegale samenkomst en het verstoren van de openbare rust. Evenwel als u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u weet heeft van 'criminal charges' tegen u antwoordt u dat u daar niets van af weet (CGVS gehoorverslag p. 9). Deze brief kan bijgevolg niet weerhouden worden als een element ter staving van uw relaas. Wat betreft de convocatie die verzonden werd naar uw echtgenote dient opgemerkt te worden dat deze als reden vermeldt 'investigation'. U kan niet met zekerheid zeggen wanneer ze deze convocatie heeft ontvangen of waarom ze zich dient aan te melden bij de politie (CGVS gehoorverslag p. 9). Ook dit document kan bijgevolg niet weerhouden worden ter ondersteuning van uw verklaringen. Verder legde u uw geboorteakte neer. Deze geeft enkel een indicatie van uw identiteit die niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Ook legde u twee facturen van uw handel in Kameroen neer. Deze geven enkel een zicht op uw beroepsactiviteit maar hebben verder geen relevantie met betrekking tot uw asielrelaas. Daarnaast legde u een medisch attest van Dr. Schellens waarin staat dat u op consultatie bent geweest op 14/11/2011 omwille van slagen op de linkerarm door de politie op 1 november. Er dient opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verwondingen zijn opgelopen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Het neergelegde attest bevestigt bijgevolg enkel dat u een trauma hebt opgelopen aan de linkerarm zonder meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. Het komt aan verzoeker toe om de voormelde motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.6.1. Aangaande het motief dat betrekking heeft op verzoekers arrestatie op 1 oktober 2010 en de daaropvolgende vrijlating op borgtocht voert verzoeker aan dat de andere personen die samen met hem werden opgepakt in feite geen vrienden van hem waren, maar mensen die hij kende en met wie hij toevallig iets stond te drinken, waardoor hij geen telefoonnummers van hen had. Hij weet evenmin, zo stelt hij, waar ze precies wonen en kan dan ook geen contact met hen opnemen, zelfs niet als hij dat zou gewild hebben. Voorts bevestigt verzoeker dat hij niet precies weet wat de aanklacht precies tegen hem was op dat moment, al heeft hij wel aangegeven dat hij vermoedt dat hij werd aanzien als SCNC-militant. Het feit dat er geen formele aanklacht tegen hem kwam, zo stelt hij, kan hem dan ook niet ten kwade worden geduid, het wijst net op het feit dat het Kameroense rechtssysteem blijkbaar onvoldoende waarborgen biedt, minstens in de praktijk dan, voor personen die worden opgepakt. Betreffende de borgvoorwaarden stelt verzoeker dat hij inderdaad niet wist wat er precies in stond, al wist hij wel dat hij zich moest aanmelden, zodat er van totale onwetendheid of onverschilligheid geen sprake is. Verzoeker verwijst naar p. 7 van het gehoorverslag. Verzoeker stelt dat hij het principe van de borg kent, nl. dat hij in afwachting van een eventueel proces wordt vrijgelaten, mits borgstelling van een geldsom, en mits naleving van de voorwaarde dat hij geen nieuwe "feiten" meer zou plegen. Aangaande het CEDOCA-document stelt verzoeker dat uit de informatie die de administratieve diensten van het CGVS opzochten niet kan worden afgeleid dat er geen arrestaties waren in M. op 1 oktober 2010. Hij vervolgt dat in het antwoorddocument met betrekking tot de gemeente M. enkel wordt gesteld *"dat er geen SCNC-vlag werd gehesen"*, daarbij verwijzend naar één bron, een journalist. Verzoeker stelt dat het CEDOCA-document besluit: *"Nergens in de beschikbare bronnen wordt vermeld dat er SCNS-militanten zijn aangehouden in M. op 1 oktober 2010. Dit sluit echter niet uit dat er arrestaties hebben plaatsgevonden."* Verzoeker besluit dat het CEDOCA-document dus in feite weinig toevoegt, en niet tegen verzoeker kan worden gebruikt, nu het zelf uitdrukkelijk voorbehoud plaatst bij zijn eigen conclusie.

2.6.2. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoekers gebrek aan kennis over zijn inbeschuldigingstelling en borg en het feit dat hij zijn vrienden na 1 oktober 2010 niet meer gehoord heeft en niet weet wat er met hen is gebeurd, ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker mag dan nu wel stellen dat 'vrienden in feite een te groot woord is', maar tijdens het gehoor verklaarde hij *"het was op 1 oktober 2010 dat ik met twee vrienden bij een off-licence (drankenwinkel) was, waar we bier dronken"* (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook verder in het gehoor gebruikt hij telkens de term 'vrienden'. Hoe dan ook is het niet aannemelijk, zelfs indien hij geen telefoonnummer en adres van hen zou gehad hebben, dat hij op geen enkele andere wijze met hen contact had kunnen opnemen, zoals via rondvraag bij andere vrienden, kennissen en familie. Van verzoeker, die nog niet eerder gearresteerd was geweest en verklaart niet politiek actief te zijn, mag toch verwacht worden dat hij na een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als plots gearresteerd te worden terwijl hij met vrienden een biertje staat te drinken, wil weten hoe het zijn vrienden vergaan is, of zij vrijgelaten werden en of er nog verdere procedures tegen hen lopende zijn. Voorts antwoordt verzoeker zeer vaag als hem tijdens het gehoor een paar keer wordt gevraagd waarvan en op welk moment hij werd beschuldigd (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is niet aannemelijk dat militairen verzoeker arresteren, naar de gevangenis brengen, en hij drie dagen later op borg wordt vrijgelaten zonder dat hem op een bepaald moment, ten minste mondeling, wordt gemeld welk misdrijf hem ten laste wordt gelegd. Verzoeker had ook kunnen vragen wat hem precies ten laste werd gelegd. Dat verzoeker tijdens het gehoor aangaf dat hij *vermoedt* dat hij aanzien werd als SCNC-militant, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn kennis over het verloop van zijn arrestatie onaannemelijk vaag is. Eenzelfde redenering gaat op voor wat de borgstelling betreft: het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet zou weten wat er in het borgdocument stond en dat niemand hem zijn borgvoorwaarden meegedeeld heeft (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekers betoog dat hij het principe van de borg kent, doet geen afbreuk aan die vaststelling. Zijn bewering dat hij wist dat hij zich moest aanmelden strookt niet met zijn verklaring tijdens het gehoor dat hij, toen hij voor de tweede keer werd opgepakt, niet wist dat hij zich de eerste keer had moeten aanmelden, en dat hem dit toen pas gezegd werd ((adm. doss., stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Voorts blijkt uit het antwoorddocument, gestoeld op verschillende bronnen, dat nergens uit de beschikbare bronnen blijkt dat in M. op 1 oktober 2010 SCNC-militanten zijn aangehouden te M., terwijl in Oku, Nkambé en Tiko wel enkele SCNC-militanten kortstondig werden aangehouden. Verder blijkt uit de beschikbare bronnen dat militanten op 1 oktober 2010 traditiegetrouw de SCNC-vlag probeerden te hijsen, wat lukte op heel wat plaatsen, maar niet in M. (adm. doss., stuk 15, p.1-2). Door het feit dat in verschillende bronnen verschillende plaatsen opgesomd werden waar arrestaties en manifestaties waren, maar dat M. daar niet bij vermeld wordt, en dat vermeld wordt dat de vlag er bovendien niet werd gehesen, is het niet onwaarschijnlijk dat er in M. effectief geen arrestaties plaatsgevonden hebben. Verzoeker kan weliswaar worden bijgetreden waar hij stelt dat op grond van de informatie in het administratief dossier niet kan worden uitgesloten dat er arrestaties waren, maar zijn verklaringen en het gebrek aan bewijskrachtige documenten laten niet toe daartoe ook daadwerkelijk te besluiten. Het dient te worden herhaald dat verzoeker zijn asielrelaas dient te staven, en dat de commissaris-generaal niet moet aantonen dat verzoekers verklaringen onjuist zijn. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel dient te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwetendheden en inconsequenties op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Zo kon de commissaris-generaal op basis van de informatie uit het antwoorddocument, samen genomen met de verschillende onwetendheden, oordelen dat verzoeker de vervolgingsfeiten die een gevolg zouden zijn van zijn eerste arrestatie niet aannemelijk maakt.

2.7.1. Aangaande het motief dat betrekking heeft op verzoekers arrestatie op 1 oktober 2011 voert verzoeker aan dat hij geen tegenstrijdigheid ziet tussen enerzijds zijn verklaring dat hem de borg werd geweigerd omdat hij zich niet aan zijn borgvoorwaarden van 2010 had gehouden, en anderzijds zijn verklaring dat hij voor 1 oktober 2011 geen andere problemen meer heeft gehad. Hij stelt dat hij zelf verklaard heeft dat hij dat niet wist (p. 6 van het gehoorverslag), en dat het bovendien ook evident is dat hij zijn borgvoorwaarden heeft geschonden door op 1 oktober 2011 pamfletten uit te delen. Door de vrijlating op borg was het hem uiteraard verboden om later, zoals *in casu* op 1 oktober 2011, gelijkaardige feiten te plegen, zo stelt verzoeker. Voorts, met betrekking tot de CEDOCA-informatie over de op 1 oktober 2011 verrichte arrestaties in M., wijst hij er opnieuw op dat deze informatie geen toegevoegde waarde heeft in huidig geschil, nu het document zelf uitdrukkelijk stelt *"Nergens in de beschikbare bronnen wordt vermeld dat er SCNC-militanten zijn aangehouden in M. op 1 oktober 2011. Dit sluit echter niet uit dat er arrestaties hebben plaatsgevonden."*

2.7.2. Verzoekers betoog in verband met de borgvoorwaarden overtuigt niet. Verzoeker verklaarde dat hij in 2011 naar de gevangenis moest omwille van het niet naleven van de voorwaarden van zijn borg na zijn eerste arrestatie (gehoorverslag CGVS p. 9-10). De Raad oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die zich normaal gezien na zijn vrijlating op borgtocht na een paar dagen moest aanmelden bij de politie, pas na een jaar aangehouden wordt voor het schenden van de borgvoorwaarden. Dit klemmt des te meer waar verzoeker zelf verklaarde dat de borg vermeldde dat hij zwaar gestraft zou worden indien hij dat niet deed (gehoorverslag CGVS p. 6). Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor, kon verzoeker enkel herhalen *“ze zeiden dat ik me moest aanbieden. Ze zeiden dat ze ‘court summons’ (oproeping rechtbank) hadden verstuurd maar die heb ik nooit gezien. En dat ik weigerde op te dagen.”* (gehoorverslag CGVS p. 10). Verzoekers argument dat het evident is dat hij zijn borgvoorwaarden heeft geschonden door op 1 oktober 2011 opnieuw pamfletten uit te delen vindt geen steun in zijn eerdere verklaringen, zodat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat het niet meer is dan een post-factumverklaring, die om die reden niet overtuigt. Louter ten overvloede kan hierover overigens nog worden gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die verklaarde geen enkele band te hebben met het SCNC en reeds een eerste keer zou zijn opgepakt omwille van het verspreiden van pamfletten, en daarna slechts op borg kon vrijkomen, zich een tweede keer zou kunnen laten overhalen om alweer pamfletten te verspreiden. Wat betreft verzoekers betoog omtrent de door de verwerende partij aangehaalde informatie van CEDOCA over het gebrek aan arrestaties op 1 oktober 2011 in M. verwijst de Raad naar hetgeen zij daaromtrent stelde onder punt 2.6.2.

2.8.1. Verzoeker voert verder aan dat hij niet in ziet waarom zijn vlucht niet logisch of noodzakelijk zou zijn geweest. Hij stelt dat hij geen beroep kan doen op een advocaat en niet voor een rechtbank werd geleid, geen kennis had van een officiële aanklacht tegen hem, en enkel de aanleiding van zijn arrestatie kende, nl. het feit dat hij pamfletten uitdeelde op 1 oktober 2011, en dat hij op dat vlak ten onrechte als recidivist werd beschouwd. Verzoeker doet gelden dat zijn situatie uitzichtloos was en dit gevoel werd versterkt door het feit dat de bewakers hem zeiden dat hij nog lang zou moeten opgesloten blijven, en door het feit dat de borg aan hem geweigerd werd. Hij greep de kans dan ook te baat toen zijn oom er in slaagde om één van de bewakers om te kopen, zo stelt hij, en kon vanaf dan nog moeilijk in Kameroen blijven om dat het risico opgepakt te worden vanaf dan zeer reëel was. In dat geval leek het hem bijzonder onwaarschijnlijk dat hij nog zou vrijkomen.

2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel zijn eerdere verklaringen bevestigt, dat hij niet weet of hij van iets in beschuldiging werd gesteld en dat hij geen weet heeft van een eventuele rechtszaak tegen hem. De pertinente bevindingen van de verwerende partij desbetreffende blijven dan ook onverminderd overeind. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een lange gevangenisstraf zou moeten uitzitten omwille van het niet naleven van borgvoorwaarden na zijn eerste vrijlating, temeer nu hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de beweerde daden van vervolging en hij vage en niet plausibele verklaringen aflegde met betrekking tot het niet naleven van zijn borgvoorwaarden, die er de oorzaak zouden van zijn dat verzoeker verklaarde te vrezen dat hem een lange straf boven het hoofd zou hangen.

2.9.1. Aangaande de documenten die verzoeker tijdens het gehoor bijbracht stelt verzoeker met betrekking tot de brief van de lokale SCNC-voorzitter dat hij niet inziet hoe deze tegenstrijdig is met de inhoud van zijn vluchtrelaas. Hij stelt dat hij inderdaad gezocht wordt omwille van de zogenaamde illegale samenkomsten en het verstoren van de openbare rust en dat dit de aanleiding is dat hij gezocht wordt. Hij stelt niet te weten of er een echte aanklacht tegen hem is opgesteld, maar het is niet zeker of dit ook zal gebeuren. Verzoeker vreest dat hij zal worden vastgehouden zonder enige vorm van protest. Verzoeker vervolgt dat de stelling van de SCNC – voorzitter dat er criminal charges tegen verzoeker zijn, niet mag leiden tot een semantische discussie over de vraag of er nu al dan niet officiële aanklachten tegen hem zijn. Het is duidelijk dat de schrijver van de brief verwijst naar de aanleiding van verzoekers arrestatie, zo stelt hij, zonder dat daar uitdrukkelijk mag uit worden afgeleid dat verzoeker ook door het Kameroense gerecht omwille van deze feiten wordt vervolgd. Wat betreft het gesolliciteerd karakter stelt verzoeker dat aan de voorzitter inderdaad gevraagd werd om een brief op te stellen, doch dat dit loutere feit er niet op kan wijzen dat de inhoud van de brief zomaar terzijde kan worden geschoven. Verzoeker stelt ten slotte dat hij zoveel mogelijk informatie verzameld heeft die zijn vrees op vervolging kan staven, dat de brief is ondertekend en dat het CGVS in het kader van de gedeelde bewijslast van verzoekers vluchtverhaal minstens hebben kunnen onderzocht hebben of deze persoon werkelijk bestaat of niet.

2.9.2. De Raad stelt vast dat de voorzitter van de SCNC-afdeling van M. in de kwestieuze brief stelt: *“Presently, there are severe criminal charges preferred against A. M. and others for illegal assembly and disturbance of public peace and order”*, wat niet strookt met verzoekers verklaringen dat hij vermoedde dat hij werd aangehouden omdat hij zijn borgvoorwaarden had geschonden enerzijds en dat hij niet wist of hij officieel van een misdrijf in beschuldiging was gesteld anderzijds. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat dit louter een semantische discussie betreft. Waar hij in dit verband stelt dat uit de brief niet moet worden afgeleid dat hij door het Kameroense gerecht wordt vervolgd en dat hij zelf niet weet of er een echte aanklacht is opgesteld, oordeelt de Raad dat het feit dat verzoeker zelf niet zeker is of hij al dan niet gerechtelijk wordt vervolgd, samengenomen met de vele onwetendheden en inconsequenties die zijn asielrelaas ongeloofwaardig maken, de beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker geen vrees tot vervolging niet aannemelijk maakt, bevestigt. Hoe dan ook: verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de inhoud van de documenten die hij neerlegt en zijn verklaring niet te weten of er officiële aanklachten zijn valt niet te verzoenen met de inhoud van de brief waarin onbetwistbaar wordt gesteld dat er zware criminele beschuldigingen zijn geuit tegen hem. Met zijn betoog weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling dat het om een gesolliciteerde brief gaat. Getuigschriften van een politieke beweging zijn op zich overigens niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Waar verzoeker suggereert dat de commissaris-generaal had moeten onderzoeken of de persoon die de brief ondertekend heeft echt bestaat, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel dienstig kunnen worden aangevoerd ter staving van een geloofwaardig asielrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal was dan ook geenszins verplicht om verder onderzoek in te stellen aangaande de brief.

2.10. Betreffende de kopie van het ‘warrant of arrest’ dat verzoeker op de terechtzitting heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat ook dit document, daargelaten de relatieve bewijswaarde ervan daar het een kopie betreft, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet kan herstellen. De Raad merkt bovendien op dat het document, zelfs in de hoofding, een aantal schrijffouten bevat die niet verzoenbaar zijn met de aard van het stuk, uitgaande van de Kameroenese overheid. Zo wordt vermeld: “Au non du people Cameroonais” en is de slagzin bovenaan de brief “Peace-Woork-Fatherland”. Bovendien zijn heel wat voorgedrukte velden niet ingevuld. Verzoeker is er dan ook, met het voorleggen van dit stuk, niet bij machte om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen, integendeel.

2.11. Het enig middel is niet gegrond.

2.12. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad oordeelt derhalve dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Een vernietiging van de bestreden beslissing, zoals verzoeker vraagt, dringt zich derhalve niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

griffier , .

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS